

עין משפט
נר מצוה

לֹא אֶמְרֵי מִיָּד מִלִּפְנֵי הַיְיָ
עֲבֹדֶת יוֹדֵיכֶם הִלֵּךְ ד׳
לֹא אֶמְרֵי מִיָּד מִלִּפְנֵי הַיְיָ
הַלֵּכֶם הַלֵּכֶם הַלֵּכֶם לִפְנֵי הַיְיָ
טוֹשֵׁעַ אֵלֶּיךָ שׁוֹרָה כְּסִיף
אֵלֶּיךָ
לֹא אֶמְרֵי מִיָּד מִלִּפְנֵי הַיְיָ
מִלֵּל הַלֵּל ט וּפְסִי
מִתְהַלֵּלֹת עֲוֹנוֹתַי לִפְנֵי הַיְיָ
הַלֵּל הַלֵּל הַלֵּל הַלֵּל עֲוֹנוֹתַי
טוֹשֵׁעַ אֵלֶּיךָ שׁוֹרָה כְּסִיף
אֵלֶּיךָ
לֹא אֶמְרֵי מִיָּד מִלִּפְנֵי הַיְיָ
עֲבֹדֶת יוֹדֵיכֶם הִלֵּךְ ד׳
לֹא אֶמְרֵי מִיָּד מִלִּפְנֵי הַיְיָ
הַלֵּכֶם הַלֵּכֶם הַלֵּכֶם לִפְנֵי הַיְיָ
טוֹשֵׁעַ אֵלֶּיךָ שׁוֹרָה כְּסִיף
אֵלֶּיךָ

דמלכד עולת הבקר

[illegible][illegible]

ראש חשד קדמין ואומן רבי
מלמד דמשמע נהגל קמא
שמעין דהמדין קודמין וימא
שמעין מקרא דמלמד אלא
דפרק כל המדיר קרא דמלמד
שקודמ' לאכרי מוסף מדקמס
ולטען תמיד לא מפליג שי"ס
אלא דסד התמיד יקדום למ
דדרשין נפרק כל המדיר מו

לד:

רבי אומר של ערבית מש" שחרית. ג'ל דלכא צניינא צינור של
היו להם נקרים אלא לאחד מהן למאן דלמור דגמר של
ערבית משל שחרית א"כ שחרית עיקר ויקריבוס שחרית ולמאן
דלמור גמר שחרית מערבית יקריבוס ערבית: **הנ"י** מ"י באיסורא
והורייא אהל הבא צינור דבנ.

רבי אומר ערבים
לרבנן האי בתמיד ש
אלא ר' מ"ט אמר
קרא ילכבש האחד איז
הוי אומר זה תמיד
אחד מיוחד שבעדרו
נפקא ורבנן חד בחוב
אם היה כ"ג זקן או
יהודה *עששיות של
וה"כ ומטילין לתוך
והלא מצרף אמר
לצירוף אביי אמר אפי
דבר שאין מתכוין מו
והתניא בש"ר ערלה
שם בהרת יקוף דבר
קרא ל"ל ואמר אביי
שארין מתכוין אסור הנ
אבל הכא צירוף דרבנ
לבית הפרוה ובקדש
בוין בינו לבין העם
ר"מ אומר פשט
ומכל עלה ונסתפג
לבש וקדש ידיו ורג
פלוסין של שנים ע
הנרדוף של שמונה
וחכמים אומרים כ
שמונה עשר מנה ו
עשר מנה ה"כל של
ציבור ואם רצה

טפי הוה ליה לאחוי ממילתא דר' יהודה דמחנ' כהדיא לע
כולא אבל הכא לירוף דרבנן ואין שבות במקדש על כן נראה לע
פירו' מן המורה ואע"ג דמדרבנן אסור אין שבות במקדש ופיךר
יבטו ומדאלטקיי קרא ש"מ דבבר שאין מחבין אסור מדאורייתא
הכא פירוש שבט דמאי ביה מלכתא מחשבת בעינן שיחש לעשה
ואין שבות במקדש ויש ספרים דגרסין בהו כהדיא אבל הכא מלא
שאין מחבין מותר מדאורייתא גבי שבת ומימה דנפקר ספק אבל
התחתנות מאליהן ור"א בר לודק סבר לה כר' יהודה דלמר דבר
יש לומר דהתם פסיק רישא הוא שא"ל כיום ענין כשחותה שלא
ירש להבערמו והוא לה מלכתא שאינה לגופה סבר לה נמי
דפטר לה ר"ש לאו משום דלא חשיב ליה מלכתא מחשבת דהא ר'
רישא ועוד דר' שמעון מחיב מקלקל בהצברה אע"ג דבשאר מלכותא
נמי דפטור בשאר מלכותא מטעם מלכתא מחשבת מחיב ר' שמעון
ואולי ומקלקל בהצברה חייב מתעסק נמי חייב אלא לייבט עטמא
המחבין ואפילו בחצורה והצברה ס"ל דבעינן רריכה לריכה דמנוכת
דמחבין ואין מחבין ולא נקט הא ר' יהודה דלמר מלכתא שאין
ליה דאע"פ שאין מחבין להצביר התחתנות מאחר שהוא פסיק ר'
אלא דבבר שהוא מחבין בידיס כגון מפס מורשא שהוא מחבין
שמחבין לעשות המלכתא נדיים אלא שאינה לריכה לגופה אבל בדד
התחתנות מאליהן דלא מחבין למלכתא הצברה כלה אלא לביבוי אע
דבבר הי דמותא חא הגמליס להתחמם בן והוצערו מאליהן לא ג
כריכה לגופה חייב עליה ר"ש דלמר פטור אע"ג דאין כוונתו
מחבין להצביר אלא למשך הגמליס אלא להתחמם בן ואין קרף
היכא דקשה לי בהצערמה דהיינו כשבא לבנות התם שיך להוציר
מלכתא שאינה כריכה לגופה ואף על גב דבפ' הנוטה (ושם דף קג
ופריך אטו כולה לא לייפוט קרקע מינה ומשני לא נזרעה אלא

[illegible]

רבי אומר של ערבים משל שחרים. דלכאנן האחד אלדשחריה קאי שנאמר כי אם הכנס אחד חפשה בבקר; ולרבי יש לא נטילא פניו ויש לא שגמרה ריך לייפותה כדי שתחלה לדרון והקבלת פנים ויש לא גומה למר שהחובה המוטלת ריך לפשוט חובו מעלם – עשיית מחבות בנות כמו עשר על שור (ע"פ)

[illegible][illegible][illegible]

(א) ולקחתן ע: מגילה כח.א.
(ב) וצ"ל נדריכם.א. (ג) שבת
קלנ. (ד) וע"י חוס' לה. ד"ה
הנדויין. (ה) צ"ל נחמין.
(ו) ודף ל.א. (ז) ודף לא.א.

ו. ונסכו רביעת ההין

- לכבש האחר בקדש
חסן נסך שבר ליה:
במזכר כח:
ויהי המקום אשר
י"י אלהים בו
לשכן שמו שם
מבוא
קבוא את כל אשר אנו
מנחה אלהים עוליתכם
ובחיתכם מעשריתכם
ותרמת ידכם וכל מחמר
ידרכם אשר תדרו ליה
דברים יי א
וביום השמיני ימול
בשר ערלתו:
ויקרא יי א

(א) גם ' בשלמא לרצון האי

- [illegible]

מעשי"ש, גופים, ערימות.

יגוי ילמד של שחרית משל

- [illegible]